

Arrest

nr. 255 336 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28 A bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 januari 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2011 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 augustus 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.5. Op 6 september 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Bij arrest nr. 69 185 van 26 oktober 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 december 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 februari 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 6 september 2011 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 20 februari 2012 diende verzoekster een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 20 februari 2012 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 4 september 2012 diende verzoekster een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 oktober 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing waarbij haar aanvraag van 4 september 2012 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Verzoekster diende op 19 november 2012 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 september 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 19 november 2012 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.15. Bij arrest nr. 131 921 van 23 oktober 2014 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 10 september 2013.

1.16. Op 22 oktober 2014 deed verzoekster bij de stad Menen aangifte van het feit dat zij in het huwelijk wenste te treden met J. G., een man met de Belgische nationaliteit.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 januari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [P.],

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...] uiterlijk op 26.01.2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 12° indien zij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 74/14 :

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in haar paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 13.09.2013

Bovendien geeft een (in het buitenland afgesloten) huwelijk haar niet automatisch recht op verblijf.

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: van de wet van 29 juli 1991), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij de uitvoering ervan rekening te houden met de gezins- en familiale situatie van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Uit het AD blijkt dat verzoekster inmiddels voorafgaand het treffen van de bestreden beslissing een huwelijksaangifte heeft gedaan bij de bevoegde ambtenaar van de burgerlijk stand. Er is op heden een onderzoek hangende bij het Openbare Ministerie. Zij zal binnenkort in het huwelijk treden met een Belgische onderdaan bij wie zij samen een procedure gezinshereniging zal activeren conform art.40bis/ter vrw.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid.

Dat verzoekster in afwachting van het onderzoek van het OM niet in staat is om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van de desbetreffende bevel, rekening houdende met de gezins- en familiale situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO,1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing in casu het bevel om het grondgebied te verlaten die in casu werd getroffen opzichtsens verzoekster komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

Er bestaat in deze uitzonderlijke omstandigheden van verzoekster geen redelijke verhouding tussen de bestreden beslissing en het beoogde doel.”

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduïd dat de bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum in haar paspoort en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat haar werd ter kennis gebracht op 13 september 2013. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat hij toepassing maakte van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet om verzoekster geen termijn te verlenen om vrijwillig het land te verlaten. Hij heeft hierbij opgemerkt dat zij geen gevolg gaf aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder oog had voor verzoeksters wens om in het huwelijk te treden. Hij heeft immers aangegeven dat zij ingevolge een huwelijk niet automatisch een recht op verblijf kan genieten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat het onderzoek dat is bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden opgemerkt dat dit artikel reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.2.3. Verzoekster toont met haar uiteenzetting ook niet aan dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, heeft geschonden en enig dienstig gegeven omtrent haar situatie onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. Zij betoogt weliswaar dat zij een huwelijksaangifte deed bij de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, doch niet alleen uit de motivering van de bestreden beslissing, maar ook uit een nota van 26 januari 2015 blijkt dat verweerder hiermee rekening hield. In voormelde nota heeft verweerder opgemerkt dat een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk werd gevoerd. Hierbij moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om geen groot gewicht toe te kennen aan het feit dat verzoekster, die daarenboven reeds was onderworpen aan een inreisverbod, aangaf in het huwelijk te willen treden, nu er aanwijzingen waren dat het geplande huwelijk een schijnhuwelijk was.

Daarenboven wordt ter terechtzitting ook niet aangetoond dat verzoekster actueel nog enig belang heeft bij haar grief dat rekening moest worden gehouden met haar gezinsleven met een Belgische man met wie zij in het huwelijk zou treden, nu niet blijkt dat het geplande huwelijk effectief werd afgesloten – de ambtenaar van de burgerlijke stand te Menen nam op 12 maart 2015 immers de beslissing om het geplande huwelijk niet te voltrekken omdat hij vaststelde dat het niet was gericht op het tot stand

brengen van duurzame levensgemeenschap – en ook niet kon worden vastgesteld dat zij een gezin vormt met de persoon met wie zij stelde te willen huwen.

4.2.4. Waar verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad in eerste instantie op dat verzoekster niet tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd of toegelaten op het ogenblik dat de in casu bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en deze beslissing dus niet tot gevolg heeft dat haar enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. De Raad dient er verder op te wijzen dat uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er kan tevens niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat het gezinsleven waarop verzoekster zich beroept, zo dit al ooit zou hebben bestaan, zou zijn tot stand gekomen op een ogenblik dat haar verblijfsstatus in België zonder meer precair was. In dergelijke omstandigheden zal een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd als onverenigbaar met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen, § 79). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu bestaan. Zij toont met haar toelichting ook niet aan dat zij alleen in België een gezinsleven kan hebben en dat een gezinsleven elders niet tot de mogelijkheden zou behoren. Het enkele feit dat werd beslist dat een verder onderzoek diende te worden gevoerd betreffende het door verzoekster geplande huwelijk laat geenszins toe te oordelen dat zij ondertussen niet in staat zou zijn om België te verlaten. Verzoekster toont ook niet aan dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. Zij maakt met haar beschouwingen derhalve niet aannemelijk dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.7. De door verzoekster gedane uiteenzetting laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.8. Verzoekster voert ook nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM doch zet niet uiteen waarom zij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK